

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris Thomæ à Jesu ... Opera Omnia

Homini Religioso Et Apostolico Tam Qvo Ad Vitæ Activæ, Qvam
Contemplativæ functiones utilissima, Duobus Tomis Comprehensa. In
Qvibvs Singlari Pietate, Varia Ervditione Clariori Et Breviori Stylo
Continentvr Et Explicantvr ...

Tomás <de Jesus>

Coloniæ Agrippinæ, 1684

Epist. VIII. Demophilo monacho de propria operatione & clementia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38621

quod ita compressi à sole exire cogerentur, ut omnes in corpus Lunæ inciderent, quod aliis magis placet: & denique quod non solum à Luna impedirentur radii directe in ipsam tendentes, sed quod miraculose impediretur Lux, quæ ex diversis partibus terræ posset percipi ob distantiam cæli, vel sitis solis sicut Lunæ. Tertium durasse tenebras ab hora sexta usque ad horam nonam, nimirum per tres horas, quod naturaliter nunquam accidit in eclypsibus propter continuum motum horum duorum planetarum. Unde necesse erat quod Luna saltem detineretur ne suo breviori motu solem pertransiret. Quartum, quod Dionysius notavit his verbis: quomodo viderimus illum Lunæ occursum ab Oriente cepisse, & usque ad solis extremitatem pervenisse; ac tum demum refluere, & rursum, non ex eadem parte occursum illum & recessum extitisse, sed ex adverso diametri &c. Res enim est insolita, quod Luna ab Oriente solem subeat: & mirabile est quod cum ab Oriente venerit, ad Orientem iterum recessisset. Quæ summam attigisse sufficiat.

EPISTOLA VIII.

pro documento 34.

Demophilo Monacho, de propria operatione & clementia.

Exemplis monet mansuetudinem, & clementiam: ipsique Demophilum reprehendit quod acriter se gessisset adversus quemdam penitentem, & irreverenter respectu Sacerdotis. Assertque visionem quandam Episcopi Carpi, qui cum aliis esset mitissimus, & visionibus divinis adeo assuetus ut nunquam sacros mysteriorum ritus auspicaretur nisi prius ipsi inter preparatorias Orationes sacra quædam, & propria visio apparuisset: adeo tamen indignatus fuit, quod infidelis quidam hominem alium jam fidelem ad errorem suum seduxisset, ut precaretur DEUM, ut semel amborum vitam fulgore immisericorditer abrumperet. Tunc vidit cælum apertum & JESUM ad januam stantem; infernumque etiam subitus terram apparentem & ad voraginis ora homines illos tremantes stare, & jamjam collapsuros plures serpentes, & alii etiam homines præcipientes dare moliebantur: quod scilicet Carpus gratanter videbat & postulabat fieri. Tunc JESUS extendens manum illos detinuit, & Angelorum ministerio à periculo liberavit, Carpoque dixit: *Mammi jam extensa percutite me, siquidem adhuc paratus sum deinde pro hominibus salvandis pati, illudque libentissime, ne deinde alii homines peccent. Ceterum considera, non tibi expediat hanc istiusmodi viam & cum serpentibus mansuonem DEI, ac bonorum clementissimorumque Angelorum consortio præferre.*

Additque S. D. hæc sunt quæ ego cum audiverim vera esse credo.

Circa quam visionem quaeres unde col Thom. à Iesu Oper. Tom. II.

legerit S. D. veram esse? Ratio dubitandi est primo, quia species hujus visionis est subiecta fallacii demonum, non enim est visio intellectualis, cum tot figuris & imaginibus constet: visiones autem imaginariæ deceptionibus sunt obnoxie, & multo magis corporales & externæ, qualis illa videtur, cum non fuerit in raptu, imò dum Carpus orationi vacaret. Secundo quia non bonus effectus sequutus est Carpo ex illa: cum gauderet de periculo illorum hominum, & eorum casum exoptaret. Tertio quia excitabat Carpum ut percuteret Christum, quod Christus non debebat persuadere. Quarto quia Christus dicebat se libenter iterum pati sustinere ne homines peccarent: cum sine peccato iterum illum crucifigentium non posset hoc fieri.

Dicendum tamen est pluribus rationibus potuisse sibi persuadere Dionysium revelationem istam fuisse veram. Prima est qualitas subiecti seu ipsiusmet Carpi, quem S. D. dicit insigni puritate præditum, & ad contemplationem aptissimum. Secunda fuisse valde assuetum similibus theophaniis & apparitionibus, quod multum interest ad melius discernendas bonas à malis. Tertia visionem non esse alias oppositam Scripturæ sacræ aut bonis moribus, imò ordinatam ad exercitium clementiæ & charitatis. Quarta non esse de re vana & otiosa, imò valde utili: tum ad instructionem fidelium, tum ad removendos à Carpo illos affectus indignationis &c.

Unde ad primam rationem dubitandi fateamur non esse revelationem intellectualem, sed vel imaginariam vel externam, & proinde subiectam deceptionibus, sed non inde sequitur deceptionem inveniri in ea: cum à potentia ad actum non valeat argumentatio. Ad secundam illas affectiones malas non fuisse effectus illius revelationis, sed ortas ex zelo indiffereto, quem jam antea mente conceperat. Ad tertiam verba illa Christi (*percutite me*) non erant ad suadendam percutiionem, sed ad ostendendum paratum magis esse Christum ad similia patiendum quam ad homines illos ita crudeliter statim condemnandos. Ad quartam dicit Pachymara, illud, *ne alii homines peccent*, suppleendum *crucifixores*: ac si diceret: paratus sum iterum pati, tantum non per homines, ut ne tursus peccent homines, & videtur congruere litera Perionii *mibi hoc pergratum est, dum alii homines non peccent*. Sed non est cur veniamus ad has legendi angustias: quod enim Christus libenter iterum paratus sit pati ne homines peccent; non est velle peccatum crucifixorum: sicut nec cum primo & semel mortuus est, hoc peccatum voluit, sed permisit. Maxime quia si vellet, posset iterum pati, sine peccato crucifigentium qui poterunt ex ignorantia omnino invincibili hoc facere. Hanc dubitationem hinc excitavi, ut ex illa & alibi dictis inferatur quid circa alias similes visiones dicendum sit, ceteris paribus, V. Resolution. 57.